

РЕШЕНИЕ

№ 3980

гр. София, 17.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 17.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **1113** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Делото е образувано по искова молба, вх. № 3784/03.02.2021 г. от [фирма], срещу НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, за обезщетяване на имуществени вреди – сумата от 4 872 лева, представляваща заплатено възнаграждение на Адвокатско съдружие „Т. и И.“, за оказване на правна защита, съдействие и процесуално представителство по: НАХД № 17573/2018 г. на Софийски районен съд, НО, 22^{ри} състав, против издадено от директора на ТД на НАП – С. Наказателно постановление № 355780-F377800/29.08.2018 г.; КНАХД № 5530/2019 г. на Административен съд София - град, заедно със законните лихви от: датата на отмяна на НП (11.10.2019 г.), до предявяване на исковата молба (03.02.2021 г.); от предявяване на иска, до окончателното изплащане на обезщетението.

В съдебното производство ищецът е представляван от упълномощен адвокат, които: поддържа исковата молба; претендира възстановяване на разноските за водене на настоящото дело, съгласно списък; представя и писмена защита.

Упълномощеният от ответника юрисконсулт, с писмен отговор и в съдебно заседание оспорва исковите претенции изцяло, с аргументи за: липса на пряка причинна връзка между заплатеното на адвокатите възнаграждение и отмененото НП; прекомерен размер на адвокатските възнаграждения, с оглед чл. 18 от Наредба № 1/2204 г. Желаете юрисконсултско такова.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на исковата молба.

Съдът изиска и приложи по настоящото дело НАХД № 17573/2018 г., по описа на СРС, както и КНАХД № 5530/2019 г. на Административен съд София – град.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, съобразявайки заявените с исковите молби претенции, доводите на страните и доказателствата по делото, приети без оспорване от ответника, приема за установено от фактическа страна следното.

С Наказателно постановление Наказателно постановление № 355780-F377800/29.08.2018 г. директорът на ТД на НАП – С. е наложил на [фирма] имуществена санкция, в размер на 50 000 лв. (петдесет хиляди лева), на основание чл. 180в, ал. 1 ЗДДС. Наказателното постановление е оспорено от дружеството пред Софийския районен съд, който го отменил с решение от 01.04.2019 г., по НАХД № 17573/2018 г. Въззивното решение е обжалвано от наказващия административен орган, пред Административен съд София - град, но с Решение № 5875/11.10.2019 г., по КНАХД № 5530/2019 г. касационният съд го оставил в сила.

Ищецът претендира и твърди, че за осъществена защита и процесуално представителство, във връзка с Наказателно постановление № 355780-F377800/29.08.2018 г. е заплатил възнаграждение на Адвокатско съдружие „Т. и И.“, както следва: А/ пред СРС, по НАХД № 17573/2018 г., в размер на 2 436 лева, с включен ДДС, видно от: данъчна фактура № 000...5632/28.09.2018 г.; платежно нареждане от 01.10.2018 г.; извлечение от банкова сметка; справка от счетоводна сметка, приложени към исковата молба и налични по делото на СРС; Б/ пред Административен съд – София - град, по КНАХД № 5530/2019 г. – 2 436 лева, с включен ДДС, видно от фактура № 000...249/31.05.2019 г., извлечение от банкова сметка, налични в делото на АССГ и приложени към исковата молба. Именно двете суми, в общ размер на 4 872 лева представляват цената на исковите за обезщетяване на имуществени вреди, заедно със: а) законните лихви – 652, 36 лева, изчислени, считано от: 11.10.2019 - датата на Решение № 5875/11.10.2019 г. на Административен съд София - град, по КНАХД № 5530/2019 г., с което е оставено в сила решение от 01.04.2019 г. на СРС, по НАХД № 17573/2018 г., отменящо Наказателно постановление № 355780-F377800/29.08.2018 г.; б) законните лихви от датата на предявяване исковата молба – 03.02.2012 г., до окончателното изплащане на обезщетението.

Ответникът отрича претендираното право на обезщетяване, съображения за което е изложил в писмения отговор и в представеното становище, за което стана дума по - горе.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализа на доказателствата и на доводите на страните, формира следните правни изводи по същество.

Така предявеният иск е процесуално допустим за разглеждане, по реда на Глава единадесета „Производства за обезщетения“ АПК, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на Държавата и общините за вреди.

Безспорно е, че Наказателно постановление № 355780-F377800/29.08.2018 г., издадено от директора на ТД на НАП – С., с което на „ [фирма] е наложена имуществена санкция от 50 000 е отменено, считано от 11.10.2019 г. Съдът приема за установено и доказано също, че: дружеството – ищец е заплатило на Адвокатско съдружие „Т. и И.“ сумата от общо 4 872 лева, с включен ДДС, за защита и процесуално представителство по НАХД № 17573/2018 г. на СРС и по КНАХД № 5530/2019 г. на

Административен съд София – град. В съдебните заседания пред въззивния и касационния съд са участвали адвокати на страната на дружеството. Плащанията на договорените възнаграждения към адвокатското съдружие се установяват от представените от страна на ищеца, цитирани по – горе и неоспорени от представителя на ответника писмени доказателства. Съдът не намира основания да дискредитира доказателствената им стойност

Исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействие на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203 и сл.), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Чл. 1 ЗОДОВ постановява, че Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействие на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковете се разглеждат по реда на Административнопроцесуалния кодекс. За да възникне правото на иск по този ред, респ., за да бъде доказана основателността на такъв иск задължително е необходимо наличието на следните предпоставки, които следва да са в кумулативна връзка: незаконосъобразен административен акт или действие/ бездействие на орган или длъжностно лице на Държавата; причинена вреда - имуществена и/или неимуществена; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието, и настъпилата вреда. Условие за допустимост на иска (чл. 204, ал. 1 АПК) е административният акт да бъде отменен по съответния ред. С Тълкувателно постановление № 2/19.05.2015 г. на ВКС и ВАС се прие, че исковете за вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане на административни наказания са родово подсъдни на административните съдилища. Според Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г., по тълк. дело № 2/2016 г. на ОСС от ВАС, „при предявени пред административните съдилища искове по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица, по смисъла на чл. 4 от този закон“. В мотивите на същото тълкувателно решение е прието още, че: „делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. Цитирайки ТП № 2/19.05.2015 г. на ВКС и ВАС, и ТР № 1/15.03.2017 г. на ВАС, настоящият съдебен състав отговаря и на част от възраженията на юрисконсулта на ответника, определяйки ги като неоснователни.

Съдът намира дефинираните по – горе в решението искиви претенции за основателни и доказани, понеже са налице в кумулативна връзка всички елементи от фактическия състав на чл. 203, чл. 204 АПК и чл. 1 ЗОДОВ. Заплатените възнаграждения за адвокатска защита, срещу Наказателно постановление № 355780-F377800/29.08.2018 г. представляват имуществена вреда за ищеца, която е в пряка и непосредствена причинна връзка с незаконосъобразното постановление, отменено от Съда, с влязло в законна сила на 11.10.2019 г. Решение № 5875/11.10.2019 г., по НАХД № 5530/2019 г. Заплатените на адвокатското съдружие възнаграждения за двете съдебни инстанции

са съобразени изцяло с разпоредбите на чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, за минималните размери на адвокатските възнаграждения, тъй като са определени именно в минимален размер.

Според разпоредбата на чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в редакцията – ДВ, бр.84/2016 г., в сила до 14.05.2020 г.), „за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 300 лв.“. Процесният случай попада именно в тази хипотеза, но не в хипотезата на ал. 3, досежно изрази „извън случаите по ал. 2“. Алинея 2 на чл. 7, към която препраща чл. 18, ал. 2 от Наредбата поставя размера на адвокатските възнаграждения, в зависимост от защитавания материален интерес. За случая, наложената с наказателното постановление санкция е в размер на 50 000 лева. Релевантна е нормата на чл. 7, ал. 2, т. 4, в редакцията, в сила от 23.05.2017 г. Така, при защитаван интерес от 50 000 лева минималният размер на адвокатското възнаграждение е: 830 лв. + 3% за горницата над 10 000 лева, която е 1 200 лева = 2 030 лева. Върху 2 030 лева е начислен 20 % ДДС, съобразно § 2а, предл. второ ДР на Наредба № 1/09.07.2004 г. Поради включването на ДДС (406 лв.) сумата е определена на общо 2 436 лева – толкова, колкото ищецът претендира по отделно за двете съдебни инстанции и колкото е следвало да бъде, съобразно коментираните правила на Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Изложеното в мотивите ТР № 1/15.03. 2017 г. по тълк. дело № 2/2016 г. на ВАС становище („възражението по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на платения адвокатски хонорар при несъответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото и възможността на съда да го намали до минималния такъв, определен от наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, е действително една от възможностите на страната, в случая държавата, да защити правата си и да не позволи на ответната страна да бъде присъден хонорар, несъответстващ на критериите на този член от закона - „справедлив и обоснован“) не следва да бъде разбрано и тълкувано в смисъл, че Съдът е задължен от една страна, а от друга, че може да намалява адвокатското възнаграждение и тогава, когато е било определено в минимален размер. Неправилно е да се твърди, че адвокатско възнаграждение, определено според задължителни норми (критерии) на Наредбата може да бъде прекомерно, респ. – несправедливо и необосновано, по аргумент от чл. 36, ал. 2, изр. второ от Закона за адвокатурата, тъй като такава теза е „non-sens“. Според изр. второ, ал. 2, чл. 36 ЗА „Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа“. Цитираната норма не разделя от понятието за „минимален размер“ двете понятия - за „справедливост“ (в смисъл на безпристрастност, обективност) и „обоснованост“, в смисъл на подкрепено с факти и доказателства. Законодателят е делегирал на Висшия адвокатски съвет права (чл. 121, вр. чл. 36, ал. 2, изр. второ от Закона за адвокатурата) да регламентира задължителни минимума на адвокатските възнаграждения и е логично тези минимума да съответстват на (да включват) понятията за справедливост и обоснованост. Предвид тези съображения Съдът не приема за основателно направеното от представителя на ответника

възражение, по смисъла на чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на заплатеното от дружеството – ищец адвокатско възнаграждение за защита пред СРС и АССГ. В. и тази разпоредба (естествено) ограничава Съда в преценката, до какъв размер може да намали адвокатското възнаграждение - не по-малко от минимално определения размер, съобразно чл. 36 ЗА. Когато възнаграждението е определено в минималния размер, не следва изобщо да бъде обсъждана фактическата и/или правна сложност на съответното дело.

Исковата молба е основателна и доказана за претендирания размер от общо 4 872 лева. Върху тази сума ответникът дължи и лихви за забава (т. нар. „мораторна лихва“), в размер на 652, 36 лева, изчислена от 11.10.2019 г. - датата на Решение № 5875/11.10.2019 г. на Административен съд София - град, по КНАХД № 5530/2019 г., до предявяване на исковата молба – 03.02.2021 г. Датата 11.10.2019 г. е денят, от който длъжникът НАП е изпаднал в забава, по смисъла на т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. на ВКС, по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК. Ответникът дължи заплащане и на законните лихви от предявяване на исковата молба – 03.02.2021 г., до окончателното изплащане на обезщетението.

Така очертаният изход на спора определя като основателна (чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ) и претенцията на ищеца, за възстановяване на разноските за водене на делото: държавна такса 25 лева и заплатеното възнаграждение за един адвокат - 840 лева, с включен ДДС (списък и доказателства на л.л. 62-64 от настоящото дело), или общо – 865 лева.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203 – 205 АПК, чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК] обезщетение за имуществени вреди, в размер на общо 4 872 лв. (четири хиляди, осемстотин и седемдесет и два лева), представляващи заплатено възнаграждение на Адвокатско сдружение „Т. и И.“, за защита по НАХД № 17573/2018 г., по описа на Софийски районен съд, срещу издадено от директора на ТД на НАП - С. Наказателно постановление № № 355780-F377800/29.08.2018 г., както и за защита по КНАХД № 5530/2019 г., по описа на Административен съд София - град, заедно със законните лихви от 652, 36 лева, считано от 11.10.2019 г., до предявяване на исковата молба – 03.02.2021 г. и законните лихви, считано от датата на исковата молба, до окончателното изплащане на обезщетението.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ да възстанови на [фирма], ЕИК:[ЕИК] разноските за водене на настоящото дело и заплатеното възнаграждение за един адвокат, в общ размер на 840 лв. (осемстотин и четиридесет лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: